

Sinds mijn broer Eogan op pad ging om de Rode zon te zoeken, kreeg ik visioenen van hem. Iedere dag opnieuw...

Viteindelijk besloot ik hem te gaan zoeken.

Ik vond hem samen met een grote groep andere Kelten. Ze op weg waren naar Zomp, een Gotendorp, om daar te gaan helpen.

De avond dat we in Zomp aankwamen werden we al direct omsingeld door moeraswezens die ons van de rest van de groep scheidde.

Dankzij een aantal dappere Pikten, konden we de rest van de groep terug bereiken en kwamen we toch relatief veilig aan in het Gotendorp.

Een warm welkom kregen we niet echt, maar daarvoor waren we hier niet. We waren hier om te helpen en dat zouden we ook doen.

De volgende ochtend werd ik wakker en voegde me bij mijn mede Kelten. Al snel kregen we te horen dat het probleem van de Goten lag aan een kristal dat zij waren verloren. Een kristal dat volgens hen, door één van ons in het bezit was.

De Goten waren hier natuurlijk niet tevreden mee en als we niet hadden gezworen te helpen hadden ze misschien zijn hoofd afgehakt.

Onderweg naar Zomp was het kristal gebroken. Gewoon terugplaatsen was dus helaas geen optie.

We zouden het kristal eerst moeten repareren door een offer aan de Goden te brengen.

De Goten woude een ritueel doen om het kristal terug heel te maken maar één van onze Kelten waarschuwde de Goten dat dit niet zou lukken, maar natuurlijk luisterden ze niet. In hun poging tot het offer te brengen, braken ze hun heilige offerschalen. Nu de schalen en de steen gebroken waren, konden ze niets meer doen dan iedereen aan het werk zetten om ingrediënten te verzamelen om de schalen te repareren en het ritueel voor te bereiden.

Samen met een aantal anderen besloten we te helpen met de nieuwe offerschalen en gingen we op zoek naar de gebroken schalen om te achterhalen welk hout dit was.

Met de hulp van Ysinc de Pikt vonden we de juiste boom om nieuw hout te hakken.

Natuurlijk was dit niet zonder gevaar en werden we aangevallen door gemuteerde wezens. Dankzij Astra, de dappere viking en nog een zeer dappere Germaan wiens naam ik niet meer weet, zijn we levend en wel met het hout terug in het dorp geraakt.

Nu we het hout voor de schalen hadden moesten we ons voorbereiden op het ritueel dat op zwarte nacht zou plaats vinden.

Zwarte nacht is de nacht dat de sluier tussen de wereld van ons en de Loa het dunste is. Er zouden 3 mensen zich opofferen om bezeten te worden door de loas, belangrijke geesten van de Goten met immense krachten. Doordat de sluier zo dun was kwamen er ook gevaren mee, loas houden ervan om plezier te hebben en bezit te nemen van mensen die dat niet willen.

Het was dus onze taak om een beschermende kring te maken die ons veilig zou houden van de loas en hen afgeschermd te houden van de rest van de wereld.

Opnieuw vertrokken we op pad, deze keer met meer mensen.

Op onze weg werd onze groep gesplitst in 2 groepen.

Eén groep ging terug naar het dorp en de andere ging nog het bloed van een ondoode zoeken voor het offer. Toen ik met mijn groep bijna terug in het dorp aankwam zagen we een grote zwerm van beesten de kant opgaan van onze 2de helft van de groep. Ik ben samen met 2 andere teruggelopen om de andere groep te waarschuwen, maar toen we daar aankwamen werden we overvallen door nog andere wezens. Na een felle strijd, gingen we onze dodelijk gewonde Pikt oplappen, maar kwam er een 2de laag ondoden ons aanvallen. De reeds zwaargewonde Astra werd gebeten in haar nek, waarna zij dood op de grond viel. Na een hevige strijd zijn we er in geslaagd om alle ondoden nu voor echt te doden en onze Pikt te helen. Astra was ondertussen helemaal leeggebloed, maar we konden haar niet zomaar laten liggen en vergeten worden, dus hebben we haar naar het dorp gebracht waar de vikingen haar een begrafenis gaven dat bij een dappere viking zoals haar hoort.

Toen de avond viel en alles klaar stond om het ritueel te beginnen kwam iedereen bij elkaar en werden we naar een grote open vlakte gebracht. Eerst waren er alleen de stemmen van de voodoo meesters te horen maar na een tijdje konden we de loas zien en horen. Ze besloten ons nog een kans te geven. Ze herstelden het kristal en stopten de mutaties. De loas zijn veilig uit de lichamen van de vrijwilligers gegaan terug naar hun eigen dimensie.

De volgende ochtend werden we weer samen geroepen want de voodoo meester voelde dat er iets niet juist was. Hij had gelijk, van alle kanten kwamen mutanten, scavens en andere moerasdieren op ons af.

Nadat er van elk volk iemand een eed had gezworen om deze plek te beschermen en ze niet in de buurt van het altaar te laten komen, brak de strijd los.

Na een uur vechten zijn we er allemaal levend uitgekomen en werden we door onze goden op pad gestuurd naar het volgende dorp om te helpen.

Onze volgende bestemming is bij de vikingen ...

Wie weet wat ons daar te wachten staat.

Maev McBane

